

люцията. Най сетнѣ, ние нѣма защо да вземаме едната или другата страна на едно учрѣждение което не сѣществува вече въ наше време и въ нашата страна. Онова което всякога е право, е че старшият братъ трѣбва да има въ семейството извѣстна нравствена властъ толкова по голѣма колкото възраститѣ сѣ неравни, и тѣзи нравствена властъ, отражение на бащината властъ, се отождествява почти съ бащината, когато смъртъта на родителитѣ поставя старшият братъ за началникъ на семейството. Така, старшата сестра взема ролята на майката въ сѣщитѣ обстоятелства.

По добръ не можѣ да склучѣмъ тѣзи глава освѣнѣ съ привежданieto прѣкраснитѣ думи на Силвио Пелико за братската любовъ, въ своето съчинение за «Длъжноститѣ на чловѣцитѣ.»

„За да можешъ добръ да упражнявашъ къмъ всичкитѣ хора божественната наука на милосердието, ти трѣбва да я изучишъ въ семейството.“

„Каква неисказана сладостъ съдържа тѣзи мисль: „Ние сме дѣца отъ една майка!“ Каква сладостъ още, да намѣришъ, едвамъ дошълъ въ този свѣтъ, да уважавашъ и обичашъ сѣщитѣ прѣдмѣти! Тѣзи общность на кръвта и еднообразието на едно голѣмо число навици мѣжду братия и сестри, естествено произвеждатъ едно силно съчувствие което не може да се унищожи освѣнѣ отъ ужасното себелюбие“.

„Ако искашъ да бждешъ добъръ братъ, пази се отъ себелюбието; бжди всякой день великодушенъ въ братскитѣ си сношения.